

Sé que et va encantar, Jesús

Sant Josepmaria ens va ensenyar a tenir cura de les coses petites, perquè comprenia la capacitat de l'home d'agradar Déu amb detalls petits, gairebé minúsculs, fets per amor.

08/05/2020

El 29 de desembre del 1933, sant Josepmaria ultimava la instal·lació de l'Acadèmia DYA. Aquell dia l'ajudaven quatre estudiants: Manel, Isidor, Pere i Ricard. Una de les tasques que van executar va ser la

instal·lació d'una pissarra d'1,10 per 2 metres en una classe. L'endemà, va anotar als seus papers l'emoció que l'havia embargat: «Tan aviat com col·locaren l'encerat en una classe, la primera cosa que hi van escriure els quatre artistes fou: “*Deo omnis gloria!*” —tota la glòria per a Déu. — Ja sé que et va encantar, Jesús».[1]

En aquestes poques paraules s'entreveu el seu goig en contemplar aquesta simpàtica ocurrència. Però potser hi ha alguna cosa més en aquell apunt, i és la manera en què el fundador de l'Opus Dei comprenia la nostra capacitat d'agradar Déu amb detalls petits, gairebé minúsculs. No és fàcil entendre com una acció tan insignificant de les criatures pot arribar així al seu Creador.

Déu ha dit que li «era deliciosa la companyia dels homes» (*Pr* 8, 31), que li encantem. Si aquesta expressió de sant Josepmaria sembla atrevida,

és encara més audaç quan descriu una convicció molt íntima: «Amb la Fe i l'Amor, som capaços d'entusiasmar Déu, que es torna una altra vegada boig —ja va ser boig a la Creu, i és boig cada dia a l'Hòstia—, consentint-nos com un Pare al seu fill primogènit».[2] Aquesta consciència era quelcom habitual en la seva predicació: «Els vaig parlar de Jesús sonat, boig per nosaltres».[3] Alguna vegada havíem arribat a imaginar una reacció divina d'aquest calibre?

La felicitat de Déu

Al final de la seva primera carta pastoral, el prelat de l'Opus Dei demanava a Déu: «Fes, Senyor, que des de la fe en el teu Amor visquem cada dia amb un amor sempre nou, en una alegre esperança».[4] Què pot unir l'alegria —una cosa de la qual tots hem tingut experiència— amb les virtuts que ens apropen a Déu i ens són atorgades per ell? Sant

Tomàs d'Aquino afirma que la felicitat «li correspon a Déu en gran manera» (*S. Th.* I-I, q. 26); ningú no és tan feliç com ell i vol gaudir i compartir aquesta alegria amb nosaltres. Per això, vivim en espera de la felicitat eterna i, alhora, estem ja alegres perquè Déu ens concedeix participar aquí de la seva joia.

Per endinsar-nos en el misteri de la felicitat divina, ens pot servir contemplar una reacció de Jesús que ens narra sant Marc: «Jesús es va asseure davant la sala del tresor i mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt. Llavors va arribar una viuda pobre que hi tirà dues petites monedes de coure» (*Mc* 12, 41-42). Aquest insignificant detall va emocionar nostre Senyor.

Les monedes de coure retronyen en caure al tresor, que era una espècie de trompeta amb la boca cap amunt situada a l'atri del temple. Allà es

lliuraven les ofrenes, les almoines i les rendes. El típic soroll del metall robust era ben diferent de la suau dringadissa de les dues monedes sense gairebé valor que havia ofert aquella pobra dona. Les monedes tenien el valor d'una quarta part de l'as, que en aquell moment era la moneda més petita en circulació.

Tanmateix, aquella dona va conquerir el cor de Crist. Ell, en realitat, no necessita les nostres ofrenes, demana quelcom molt més gran: el nostre cor. «No has vist com lluen els ulls de Jesús quan la pobra viuda deixa al temple la seva petita almoina? —Dóna-li tu el que puguis donar-li: el mèrit no està en que sigui molt o poc, sinó en la voluntat amb què ho dones».[5] Jesús no interpreta els gestos de la manera com ho fem nosaltres. L'ofrena de la vídua és minúscula, però a Jesús li agrada molt més que les altres, perquè és lliure, humil i gratuïta. Significa molt

per a ell i no es resisteix a explicar-ho: «Us asseguro que aquesta viuda pobra ha tirat al tresor més que tots els altres. Tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per a viure» (*Mc* 12, 43-44). Crist ens desafia a valorar les coses —i sobretot la nostra vida— d'una manera diferent, alternativa i paradoxal.

Estimar amb la mateixa moneda

És inútil intentar mesurar l'amor del Senyor per nosaltres. «Déu arriba gratis. El seu amor no és negociable: no hem fet res per merèixer-lo i no el podrem recompensar mai».[6]

Jesucrist vol ser el nostre amic. Així ho va confiar als seus apòstols al Cenacle (cf. *Jn* 15, 15) «i en ells ens ho ha dit a tots. Déu ens vol no només com a criatures, sinó com a fills a qui, en Crist, ofereix veritable amistat».[7] Tanmateix, quan palpem

la nostra fragilitat tendim a pensar que Déu reacciona com nosaltres ho faríem. Quan no ens surten les coses o quan ens sembla que no estem a l'altura del seu amor, l'imaginem defraudat, decebut o entristit. No ens cap al cap que la nostra vida, plena de misèries i entrebancs, pugui agradar o encantar i, menys encara, entusiasmar Déu.

Els Pares de l'Església han intentat prevenir-nos davant d'aquest error tan comú: «Home, per què et consideres tan vil, tu que vals tant als ulls de Déu?».[8] Sant Bonaventura ens ensenya el camí per no equivocar-nos: «Si vols saber com es fan aquestes coses pregunta a la gràcia, no al saber humà; pregunta al desig, no a l'enteniment; pregunta al gemec expressat en l'oració».[9]

Com pot ser que Déu s'entusiasmi d'aquesta manera amb els nostres minúsculs detalls d'afecte o, fins i tot,

amb les nostres limitacions? Com és possible que la distància infinita entre l'amor de Déu i la nostra pobra correspondència sigui cancel·lada? Està clar que no tenim prou *diners* per *comprar* el seu amor. Ens estima perquè li dona la gana, que és la raó més divina. Per això, no ens obliga a correspondre'l d'una manera precisa. Al mateix temps, s'entusiasma si el paguem amb la seva moneda, amb un amor gratuït de qui es deixa estimar, de qui permet a l'altre estar sonat. Això passa quan comprenem que l'afecte diví no està a la venda i, per això, esperem únicament en la loteria de la seva bondat incondicional. Llavors, l'ànima respon amb el poc que atresora, però amb una gran diferència: ho fa perquè li dona la gana, igual que Déu. I ho gaudeix igual que ell.

Els «detalls casolans de l'heroi»

Entrar en la immensitat de l'amor de Déu, que ens estima amb bogeria, ens pot ajudar a comprendre el valor que tenen per a Déu les coses petites, precisament perquè són nostres. Som conscients que mai no saldarem el *deute*, però ens entusiasma somiar que contribuïm a sostenir les *càrregues familiars*. És el seu amor el que transforma les nostres quincalles en joies precioses. Tot serveix per *fer feliç* Déu: n'hi ha prou, com ens diu l'Evangeli, amb dues monedes que formen la quarta part de l'as, però que considera aptes per a la seva infinita capacitat d'estimar i de ser estimat. Aquestes coses petites alliberen l'ànima, perquè l'ajuden a deixar-se estimar a canvi de res. Viscudes així, no encotillen. Al contrari, no es poden cuidar amb perseverança si són fruit de l'afany de controlar, de cancel·lar el *deute*. Es tracta, en realitat, de detalls espontanis i senzills de qui se sap mirat amb afecte per un Déu

totpoderós i etern però, alhora, un Déu molt casolà.

Molts no tindrem l'altura dels grans sants o dels màrtirs, però sí la sort que a Déu li encantin les nostres ocurrències. Mai no pensarem que fem una cosa que mereixi el seu afecte, i precisament això obre el nostre cor per complet a la seva gràcia. Ell es delecta amb la nostra lluita gratuïta, lliure i alegre. Com que no percebem l'altura, perdem el vertigen i actuem amb una naturalitat i una fe encantadores per a ell: «Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor» (*Mt 25, 23*).

Internar-nos, amb aquesta perspectiva, en l'univers de les coses petites ens permet evitar dues caricatures que no són dignes de l'*humor* i de l'amor amb què Déu ens mira. Aparentment llunyanes, totes

dues desviacions tenen una cosa decisiva en comú: posen el focus en nosaltres, en el que fem. D'una banda, després d'anys de lluita podem descobrir que la cura de les coses petites ens proporciona certa seguretat i hi ha el risc de buscar-hi la tranquil·litat de qui es limita a complir. Potser sense adonar-nos-en s'han transformat en petites rigideses que serveixen d'analgèsic per a la nostra inseguretat. Les vivim externament, però no en gaudim. D'altra banda, pot ser també que ens suposin un pes insuportable, una càrrega que aixafa i desdibuixa el rostre amable de Crist perquè fan que la lluita ens sigui aclaparadora.

En cap cas la solució no passa per no fer-los atenció. Més aviat es tracta d'entreveure com es presenta davant de Déu la nostra lluita, no els resultats que nosaltres aconseguim. És qüestió de tornar-hi a posar el focus. Aquesta lluita moltes vegades

es pot amagar, pot ser ínfima i sense fruit, però és part del «diàleg etern entre el nen innocent i el pare boig pel seu fill: —Quant m'estimes? Digues-ho! —I el menut sil·labeja: Mi-li-ons i mi-li-ons!». [10]

Sobre això, escriu sant Josepmaria en una carta: «Quines ximpleries t'explico! És cert: però tot allò en què intervenim els pobres homes —fins a la santedat— és un teixit de petites menudeses que, correctament rectificades, poden formar un tapís esplèndid d'heroisme o de baixesa, de virtuts o de pecats. Les gestes —el nostre Mío Cid— sempre relaten aventures monumentals, però barrejades amb detalls casolans de l'heroi. —Tant de bo facis sempre molt de cas —línia recta! — de les coses petites. I jo també; i jo també [...]». [11]

La gràcia ens fa lleugers

Entusiasmar Déu és possible en Crist. Els nostres petits esforços —les nostres monedetes—, units a Crist, transformats en la seva pròpia ofrena, es converteixen en un «sacrifici pur, immaculat i sant» (Pregària Eucarística I); són un do agradable a Déu Pare, com diu el sacerdot en veu baixa una vegada presentades les ofrenes en la santa Missa. L'expressió llatina és molt significativa: «*Ut placeat tibi*», perquè et complagui. Produeixen aquest efecte perquè l'Eucaristia «ens endinsa en l'acte oblatiu de Jesús».

[12]

Els sants van trobar un trampolí per estar a l'altura; van descobrir que fins i tot els nostres defectes ens ajuden a estimar més el Senyor si, penedit, els posem a les seves mans: «Li repeteixo que l'estimo, i després m'omple de vergonya, perquè com puc assegurar que l'estimo, si tantes vegades l'he ofès? La reacció llavors

no és pensar que menteixo, perquè no és cert. Continuo la meva oració: Senyor, et vull desofendre pel que t'he ofès i pel que t'han ofès totes les ànimes. Ho repararé amb l'únic que et puc oferir: els mèrits infinits del teu Naixement, de la teva Vida, de la teva Passió, de la teva Mort i de la teva Resurrecció gloriosa; els de la teva Mare, els de sant Josep, les virtuts dels Sants, i les debilitats dels meus fills i les meves, que reverberen de llum celestial —com joies— quan odiem amb totes les vores de l'ànima el pecat mortal i el venial deliberat».[13] L'ànima que es deixa estimar s'apropia dels mèrits de Crist i se sent capaç de pujar cims que, per a les seves forces, serien inabastables. Tanta audàcia — empesa per la gràcia de Déu— pot ser fins i tot paradoxal, divertida, ens *fa gràcia*. I aquest bon humor estimula la nostra millor resposta a aquest amor que se'ns regala.

En aquest sentit, en una entrevista, Benet XVI confiava una intuïció molt personal sobre com és Déu:

«Personalment crec que té un gran sentit de l'humor. De vegades et dona una empenteta i et diu: “No hi donis tanta importància!”. En realitat, l'humor és un component de l'alegria de la creació. En moltes qüestions de la nostra vida es nota que Déu també ens vol impulsar a ser una mica més lleugers; a percebre l'alegria; a baixar del nostre pedestal, i a no oblidar el gust pel que és divertit».

[14]

Déu vol que entrem en el seu goig (cf. *Mt* 25, 23), que participem de la seva alegria íntima, del seu goig infinit que res no pot arruïnar. Per a això ens ha creat.[15]

Possiblement, la bona dona de l'evangeli no va perdre massa temps pensant si la seva ofrena era superior o inferior que la de la resta

dels que anaven a la sala del tresor. Va tenir la intuïció que a Déu no li importava gaire la quantitat. No van caldre gaires càlculs ni es va posar a fer comparacions. Simplement li va semblar lògic donar-ho tot. No va fer cap drama de la seva pobresa, tot i que la seva condició potser no era agradable. Així ho viuen i ho entenen els sants. Són audaços i enginyosos, divertits i *graciosos*: «Em sento molt contenta d'anar-me'n aviat al cel. Però quan penso en aquelles paraules del Senyor: “Porto amb mi el meu salari, per pagar a cadascú segons les seves obres”, em dic a mi mateixa que en el meu cas Déu tindrà un gran conflicte: Jo no tinc obres! Així que no em podrà pagar “segons les meves obres”... Doncs bé, em pagarà “segons les seves...”».[16]

* * *

El profeta Sofonies ens explica què pensa i sent Déu pels seus fills: «El

Senyor, el teu Déu, el tens a dins. Ell és poderós i et salva. Per tu se sent joiós i alegre; per l'amor que et té, no et vol blasmar; per tu està content i crida de goig» (So 3, 17). El Papa ha explicat que aquestes paraules sempre l'han impactat: «M'omple de vida rellegir aquest text».[17] Són paraules que l'Església aplica també a la Mare de Déu. La Mare de Déu ens pot explicar com arribar a aquesta convicció, ja que ella no va dubtar mai que Gabriel li deia la veritat: «Déu t'ha concedit la seva gràcia» (Lc 1, 30); li encantes al teu Creador.

Diego Zalbidea

[1] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 611.

[2] Sant Josepmaria, *Instrucción acerca del espíritu sobrenatural de la Obra*, núm. 39.

[3] Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, del 23.XI.1931. Citat a: José Luis Illanes, *Camino, edición crítico-histórica*, Rialp, Madrid, 2004, p. 986.

[4] F. Ocáriz, *Carta Pastoral*, 14.II. 2017, núm. 33.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 829.

[6] Francesc, *Homilia de la Nit de Nadal*, 24.XII.2019.

[7] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 1.XI. 2019, núm. 2.

[8] Sant Pere Crisòleg, *Sermó*, 148.

[9] Sant Bonaventura, *Itinerarium mentis in Deum*, cap. 7, núm. 6, a: *Opera omnia*, V, Ad Claras Aquas (Quaracchi) 1891, p. 313.

[10] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 897.

[11] Carta de Josepmaria Escrivá a Juan Jiménez Vargas, Burgos 27.III.

1938. Citada a: José Luis Illanes, *Camino, edición crítico-histórica*, p. 922.

[12] Benet XVI, Encíclica *Deus caritas est*, núm. 13.

[13] Sant Josepmaria, *En diàlego con el Señor*, “La alegría de servir a Dios”, 25.XII.1973, núm. 4a.

[14] Benet XVI, *Dios y el mundo*, Círculo de Lectores, Barcelona, 2005, p. 13.

[15] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1.

[16] Santa Teresa del Nen Jesús, *Carta 226*.

[17] Francesc, Ex. ap. *Evangelii Gaudium*, núm. 4.

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-es/article/se-que-et-va-encantar-jesus/)
[opusdei.org/ca-es/article/se-que-et-va-](https://opusdei.org/ca-es/article/se-que-et-va-encantar-jesus/)
[encantar-jesus/](https://opusdei.org/ca-es/article/se-que-et-va-encantar-jesus/) (12/03/2026)